

ПРИКАЗНА СЪКРОВИЩНИЦА

ПРИКАЗКИ за ЦЯЛОТО СЕМЕЙСТВО

ВТОРО,
ДОПЪЛНЕНО
ИЗДАНИЕ

От автора на „Мъдри приказки“

Диана Петрова

Крилете на Щъркелана

Πреди много години в дебрите на Родопска планина живеела необикновена девойка. Тя се хранела с горски плодове, пиела от чистите потоци на планинските реки, а нощем се прибирала в гнездото си на върха на едно дърво върху пуста скала. Веднага щом човек я погледнел, можел да види защо е необикновена. Тя имала дълги оранжеви крака и вместо ръце – бели крила, които прибирала на гърба си.

Когато се събуждала рано сутрин, наблюдавала планините пред себе си, пухкавите облаци в небето, реката в далечината. После политала високо в небето. Колкото и далеч да отивала, всяка вечер се прибирала обратно у дома. Завивала се с одеялото си от иглени клони и заспивала. Понякога хората я виждали да се носи над селото им, но никога не слизала при тях. И понеже приличала на щъркелово момиче, нарекли я Щъркелана.

Веднъж Щъркелана тръгнала да търси цветя, за да украси гнездото си. Обикаляла планини и долини и разглеждала цветчетата. Спряла на един хълм да си почине. Седнала и опънала дългите си крака. Облегнала се на едно дърво. Тъкмо щяла да задреме, и не щеш ли, чула вик: „Помощ! Помоооц!“. Като минала зад дървото, що да види: млад мъж, чийто крак бил за-

тиснат от паднал клон. Помогнала му тя да измъкне крака си. Грабнала го и литнала. Занесла го в гнездото си и го положила там на меко. Няколко дни повивала раната му, посипвала горски билки, носела му плодове и вода в завито листо.

Мъжът се казвал Стоян. Разказал ѝ той за селото си, за живота на хората – как се срещат, как се женят, как работят. Изминали няколко дни и раната му заздравяла. Станало време да си ходи, но на Щъркелана не ѝ се искало да го връща в дома му. Стоян също заобичал новата си приятелка и двамата решили да заживеят заедно.

След няколко години им се родили две деца, момче и момиче, и двамата с ръце вместо криле – като баща си. Щъркелана излизала от гнездото да търси храна и понякога не се връщала по цели дни. Стоян сам се грижел за децата им. Но краката започнали да го болят, гърбът му се схванал.

– Искам да идем да живеем в града, да съм като другите хора – да ходя на работа, да се връщам вечер и да ям топла супа, която жена ми е приготвила – рекъл веднъж.

Погледнала Щъркелана към тъжните очи на мъжа си, към ръцете на дечицата си и рекла:

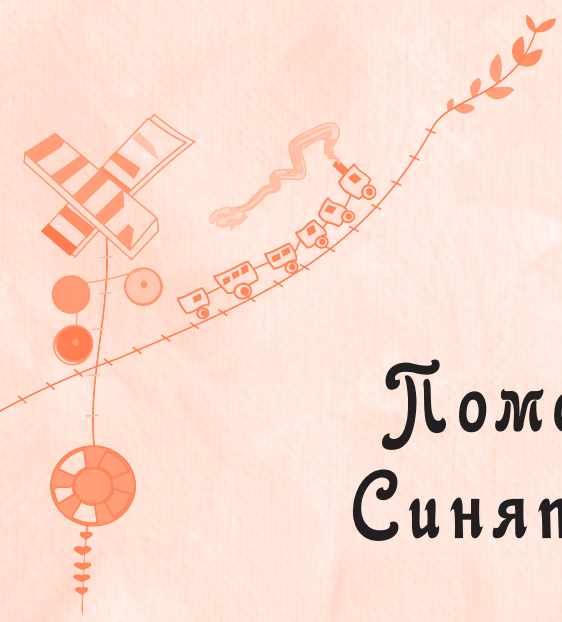
– Така да бъде.

Легнали да спят, а на следващия ден потеглили към селото. След два дни ходене през чукарите, най-сетне наближили. Още по пътя от последните къщи започнали да излизат хора, да се подбутват, да си шушукат. Щом видели дългите оранжеви крака на Щъркелана, някои ѝ се присмели, други се побояли от крилата ѝ, а трети се погнусили от целия ѝ вид.

Влезли в дома на Стоян, родителите му се зарадвали, че той се завръща с невеста и деца. Но като погледнал Щъркелана, таткото не казал нищо. Излязъл на двора и не влязъл повече. Майката се втурнала да я посрещне, но вместо това се разплакала и се скрила в кухнята. Стоян и Щъркелана се спогледали и Стоян последвал майка си.

Щъркелана останала сама. Толкова тясно и задушно било тук. Погледнала тя през прозореца. Оттам се виждала само оградата на двора, а листата на дебелия дърво засенчвали гледката към небето, реката и планините. Опитала да размаха криле, но

Помощта на Синята птица

С троителят Пенчо беше решил да построи нова къща за майка си. Това означаваше, че трябва да срине старата постройка в дъното на двора, да изнесе тухлите на сметището, а после да купи нови и да започне градежа. По цели нощи той мислеше и премисляше какви да бъдат основите, покривът, как да разположи стените.

Майка си беше настанил временно при себе си, в неголямата си къща. Старата жена се притесняваше да не му пречи, но нямаше къде другаде да иде. Беше продала своя селски имот, за да се премести по-близо до сина си.

Най-накрая един ден Пенчо стана и погледна към часовника на стената. Беше шест сутринта, той имаше цял ден и можеше да започне работата. Взе големия чук от гаража и започна да разбива старата порутена постройка.

Дан! Отекна чукът му още в ранна сутрин. Дан! Отекна втори път.

Щом съседката Стоила чу шумотевницата, хрумна ѝ нещо и излезе навън.

– Пенчо, добро утро.

– Добро утро, Стоило – поздрави я той.

– Абе все се каня да те питам... имам тук един проблем с душа в банята. Може ли да дойдеш да го погледнеш?

Пенчо не умееше да отказва, макар да усещаше, че душът не е толкова спешно нещо. Струваше му се по-тежко да се обяснява с хората, отколкото просто да свърши работата. Погледна към несъборената постройка, към чука в ръцете си, после ги отпусна и остави чука.

– Ще дойда.

Влезе в банята на Стоила, огледа душа, пусна го, разбра откъде тече и че е пукнат, разглоби го и отиде до магазина да купи друг. Магазинерът не беше още отворил, та се наложи да го почака отпред, след това взе да мери и да сравнява с другите душеве, така че да избере подходящия, и след доста ровене най-накрая се спря на един. Върна се да го монтира.

– Какво ще кажеш да го окача ето тук – рече на Стоила. – Така няма да се огъва и повече няма да се чупи и да протича.

– Както кажеш, Пенчо, аз какво разбирам от тия работи – отвърна съседката.

Пенчо почна да пробива дупка в стената, оттам рукна вода и се хвана да я запушва. Оказа се, че е пукнал тръба, та се наложи да я лепи, да търси друго място, където да пробива, и накрая вече се стъмваше, когато той завърши ремонта.

Съседката беше от доволна, по-доволна и го изпрати по живо по здраво.

– И утре е ден – рече си Пенчо, – ще започна от зори да разбивам старата постройка.

Когато се прибра у дома, вечеря заедно със старата си майка, а после я наблюдава как едва изкачва стълбите, за да стигне до стаята на втория етаж, където спеше.

Наистина беше време да ѝ построи нова къща на един етаж, за да може жената да не се мъчи със стълбите.

Но на следващия ден се появи друг съсед, който го помоли да дойде да му помогне да поправят покрива. На следващия пък му се обади приятел, който се оплака, че асмата в двора се наклонила и нямало с кого да я вдигнат.

Ден след ден изникваха нови и нови грижи у съседите и Пенчо, който не можеше да им откаже, тичаше да ремонтира у тях.

